

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 712/2015
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца Р.Р. из Ч., чији је пуномоћник М.Г., адвокат из С.М., против туженог Н.д.к. ДОО из Б., кога заступа М.С., адвокат из С.М., ради оцене законитости отказа уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1526/14 од 09.12.2014. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1526/14 од 09.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 373/13 од 27.03.2014. године поништено је као незаконито решење правног претходника туженог Н.д.к. ДОО из С.М. од 15.12.2010. године под бројем ... и тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на послове које је обављао, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 125.250,00 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1526/14 од 09.12.2014. године првостепена пресуда је преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев за поништај наведеног решења туженог и реинтеграцију тужиоца, а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове у износу од 150.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), који се примењује на основу чл. 506. став 2. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге одређене битне повреде поступка ревидент не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о раду од 26.09.2006. године тужилац је засновао радни однос код туженог на неодређено време, а као ватрогасни техничар распоређен је на послове ватрогасац - чувар. Анексом тог уговора од 23.07.2007. године распоређен је на послове портир - ватрогасни чувар, да би потом обављао послове у погону П.. Тужилац је 22.11.2010. године радио у првој смени као помоћник мајстора на машини „љуштарки“, а од претпостављеног А.У. добио је налог да намешта трупце за машину. Радио је заједно са П.И., а посао су започели у 06,00 часова, да би око 09,15 часова тужилац приликом убацивања кладе у „љуштарку“ повредио палац леве руке. Том приликом није користио заштитне рукавице, које су му дате као лично заштитно средство. После повређивања јавио се лекару у амбуланти туженог, а по обављеном прегледу упућен је да се јави ортопеду. После повређивања тужиоца оформљена је комисија поводом алкотестирања. За алкотестирање радника користи се етилометар тип alcotest 7410, фабрички број ARXM-0226 произвођача Drager. Ту комисију чинили су шеф правне службе, шеф обезбеђења и лице одређено за безбедност и здравље на раду и заштиту животне средине. Том приликом поштована је уобичајена процедура за алкотестирање и као резултат првог алкотестирања установљено је да је тужилац имао 0,54‰ алкохола у крви, а приликом другог 0,55‰. Резултат је констатован комисијски, а потом сачињен записник и тужилац је овај записник потписао, иако је имао усмене примедбе. Због претрпљене повреде тужилац је лечен на одељењу ортопедије од 22.11.2010. до 25.11.2010. године. Радило се о отвореном прелому проксималне фаланге левог палца шаке, дефекта и пресечене тетиве другог опружача левог палца. Тужени је 29.11.2010. године тужиоцу упутио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе из чл. 19. тачка 12. уговора о раду и повреде радне дисциплине утврђене чланом 3. тачка 11. и 39. Правилника о радној дисциплини и понашању у току рада из чл. 91. тачка 2. и 3. Колективног уговора. У изјави од 10.12.2010. године тужилац је негирао да је 22.11.2010. године конзумирао алкохол, а навео је да је посумњао у исправност апарата за алкотестирање и покушао да да крв на анализу, али му је речено да се такве анализе не врше. Решењем од 15.12.2010. године тужени је тужиоцу отказао уговор о раду са свим анексима. Дирекција за мере и драгоцене метале из Београда је дописом од 30.11.2011. године обавестила суд да је за употребљени етилометар издато решење о одобрењу типа мерила од 16.08.2001. године које је допуњено решењем од 22.12.2003. године. D.t. ДОО сервисно одељење Б. сачинило је 29.11.2010. године контролни лист периодичне контроле тог апарата туженог, који је туженом испоручен по налогу од 23.04.2007. године, а прегледом апарата је утврђено да је у оквиру техничке спецификације произвођача и да је следећа контрола за шест месеци. У вези повреде на раду тужиоца тужени је сачинио извештај о томе да се тужилац 22.11.2010. године повредио и да у моменту повређивања није користио обезбеђена средства и опрему за личну заштиту на раду. У примедби лекара у извештају о повреди на раду наведено је да је пацијент - тужилац био под утицајем алкохола, што је утврђено урађеним алкотестом од стране стручног лица туженог. Иначе, Агенција за привредне регистре у Београду је 15.06.2011. године донела решење, којим је у регистру привредних субјеката регистрована промена података о туженом као привредном субјекту.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је поништио решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужиоца реинтегрисао, налазећи да је због приговора тужиоца резултату алкотеста тужени био у обавези да провери исправност апарата и о томе достави доказ или на други начин омогући тужиоцу да се подвргне поновном испитивању.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у овом спору.

У конкретном случају, тужиоцу је престао радни однос код туженог отказом уговора о раду применом чл. 19. тачка 12. уговора о раду, који је закључен између парничних странака, и чл. 3. тачка 11. и 39. Правилника о радној дисциплини и понашању у току рада у вези чл. 14. и 15. Правилника о начину утврђивања алкохолисаности, што представља отказне разлоге из чл. 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду. Ради се о скривљеној повреди радне обавезе - доласку на рад под дејством алкохола из чл. 19. тачка 12. уговора о раду и непоштовању радне дисциплине из члана 3. тачка 11. и 39. (непоштовање мера безбедности и здравља на раду и долазак на рад у пијаном стању).

Правилником туженог о начину утврђивања алкохолисаности у члану 13. исказана је нулта толеранција на дозвољеност границе алкохола у крви током боравка на радном месту, у просторијама друштва и при доласку и одласку спосла. Према члану 14. тог Правилника, запослени који пређе ову границу не може боравити у пословним просторијама, мора бити удаљен са рада, а и служба обезбеђења је овлашћена да не дозволи улазак у друштво таквом запосленом. Према члану 15. тог Правилника, такво понашање сматра се повредом радне дисциплине утврђене актом послодавца, што представља оправдани отказни разлог.

У овом случају, код тужиоца је после повреде на раду 22.11.2010. године извршена провера присутности алкохола у крви, па је код прве провере резултат био 0,54‰ у крви, а код друге 0,55‰. Тај записник тужилац је лично потписао, па чињеница да је имао усмене примедбе није од утицаја на законитост решења о отказу уговора о раду. Чињеница да је код тужиоца утврђено присуство алкохола у крви апаратом на коме је извршена периодична контрола, о чему је сачињен и контролни лист 29.11.2010. године, представља скривљену повреду радне обавезе, што представља отказни разлог из чл. 179. став 1. тачка 2. Закона о раду у вези одговарајуће одредбе уговора о раду и општих аката туженог. Истовремено, ради се и о непоштовању радне дисциплине прописане актом послодавца (Правилником о радној дисциплини и понашању у току рада), јер тужилац није поштовао мере безбедности и здравља на раду, а и дошао је на рад у пијаном стању, што је наведеним Правилником прописано и као повреда радне дисциплине, због чега не може да настави рад код послодавца.

Пре отказа уговора о раду, послодавац је поштовао процедуру прописану чланом 180. Закона о раду, у погледу обавезе да тужиоцу достави писано упозорење на постојање отказних разлога, а тужилац се на наводе из упозорења

изјаснио, чиме је његово право на одбрану поштовано, због чега су неосновани ревизијски наводи о непоштовању поступка отказа.

У ревизији тужиоца се у преосталом делу, оспорава оцена изведених доказа, чиме се посредно побија утврђено чињенично стање, што према чл. 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Како је оспореним решењем тужиоцу законито отказан уговор о раду, материјално право је правилно примењено, када је одбијен и тужбени захтев за реинтеграцију, који зависи од одлуке о законитости отказа уговора о раду.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета применом чл. 165. став 2. у вези чл. 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**